

Питър Брет - „Черепният трон“

Джардир се събуди по залез-слънце; съзнанието му беше обвито в мъгла. Лежеше в северняшко легло – една грамадна възглавница вместо множество по-малки. Постелите бяха от някакъв груб плат, нищо общо с коприната, с която беше свикнал. Стаята беше кръгла, всички прозорци имаха защитени стъкла. Приличаше на нещо като кула. В сумрака се ширеше дива земя, която му беше абсолютно непозната.

Къде, в името на Ала, се намирам?

Когато се размърда, тялото му беше пронизано от болка, но тя му беше стара спътница, приета и забравена. Джардир се надигна до седнало положение, безжизнените му нозе се отъркаха един в друг. Той отметна одеялото настрани. Бяха гипсирани чак до бедрата. Пръстите, подпухнали, на лилаво-червени и жълтеникави петна, стърчаха от другия край, толкова близки и същевременно недосегаеми. Той се опита да ги раздвижи, пренебрегвайки болката, и със задоволство ги видя как леко помръдват. Спомни си как като малък си беше счупил ръката и колко безпомощен се беше чувствал през седмиците, преди да се излекува.

Веднага посегна към нощното шкафче, където лежеше Короната му. Дори през деня в нея имаше достатъчно съхранена магия, за да излекува счупените му кости, особено след като вече бяха наместени.

Ръката му не напипа нищо. Джардир се обърна и известно време гледа изумено, преди ситуацията да му се изясни. Години наред не се беше отдалечавал на повече от ръка разстояние от Короната и Копието си, но сега и двете липсваха.

В главата му нахлуха спомени. Двубоят с пар'чина на върха на планината. Как синът на Джеф се разтвори в облак дим, когато Джардир се стовари върху скалата, само за да се материализира миг по-късно, да сграбчи с нечовешка сила Копието и да го изтръгне от ръката му.

А после пар'чинът се обърна и го хвърли от скалата, сякаш беше най-обикновена обелка от пъпеш.

Джардир облиза напуканите си устни. Устата му беше пресъхнала и мехурът му беше пълен, но и за двете нужди се бяха погрижили. Водата до леглото му беше сладка, а с малко повече усилия той успя да използва нощното гърне, което пръстите му можаха да напипат под леглото.

Гърдите му бяха пристегнати здраво и когато се размърда, ребрата му изстъргаха едно в друго. Над превръзките беше облечен в тънка роба – жълтеникавокафява, забеляза той. Може би това беше представата на пар'чина за шега.

Врата не се виждаше, към стаята водеше само една стълба – която, за човек в неговото състояние, вършеше същата работа като затворническа решетка. Намираще се на върха на кула. Стаята беше обзаведена оскъдно. Малка масичка до леглото. Самотен стол. Откъм стълбата се разнесе шум. Джардир застина и се ослуша. Може и да беше лишен от Короната и Копието си, но годините, през които бе поемал магията чрез тях, бяха превърнали тялото му в подобие на Еверам дотолкова, доколкото това бе възможно за човек. Той имаше остро зрение на ястреб, обонянието на вълк и слуха на прилеп.

– Сигурен ли си, че ще се справиш с него? – попита първата съпруга на пар'чина. – Горе на скалата си мислех, че ще те убие.

– Спокойно, Рен – отвърна пар'чинът. – Без Копието не може да ми навреди.

– Може, на дневна светлина – каза Рена.

– Не и когато и двата му крака са счупени – възрази пар'чинът. – Всичко е под контрол, Рен. Честна дума.

Ще видим, пар'чине.

Чу се мляскане на устни, когато синът на Джеф заглуши с целувки възраженията на своята дживаха.

– Искам да се върнеш в Хралупата и да наглеждаш нещата. Веднага, преди да са станали подозрителни.

– Лийша Пейпър вече подозира нещо – каза Рена. – И предположенията ѝ не са твърде далеч от истината.

– Няма значение, стига да си останат предположения – отвърна пар'чинът. – Ти просто се прави на разсеяна, каквото и да ти казва или да прави.

Рена се засмя приглушено.

– Никакъв проблем. Харесва ми да я ядосвам.

– Само не ѝ отделяй твърде много внимание – каза пар'чинът. – Искам да защитаваш Хралупата, но гледай да стоиш в сянка. Подкрепяй хората, но ги остави да носят основната тежест. Ще идвам, когато мога, но само за да те видя. Никой друг не бива да знае, че съм жив.

– Това не ми харесва – каза Рена. – Съпруг и съпруга не бива да се делят така. Пар'чинът въздъхна.

– Нищо не мога да направя, Рен. Заложил съм всичко на този удар. Не мога да си позволя да изгубя. Съвсем скоро ще се видим.

– Да – рече Рена. – Обичам те, Арлен Бейлс.

– Обичам те, Рена Бейлс – каза пар'чинът.

Двамата се целунаха отново и Джардир чу как стъпките ѝ се отдалечават към изхода на кулата. Пар'чинът обаче започна да се изкачва нагоре.

Джардир се поколеба дали да не се направи на заспал. Може би щеше да успее да научи нещо; да спечели елемента на изненадата на своя страна.

Но поклати глава. „Аз съм Шар'Дама Ка. Не ми подобава да се крия. Ще погледна пар'чина в очите и ще видя какво е останало от мъжа, когото познавах някога.“

Той се надигна в постелята, като потисна стона от ужасната болка в краката. Лицето му изразяваше абсолютно спокойствие, когато пар'чинът влезе в стаята. Също както първия път, когато се бяха срещнали, мъжът носеше обикновени дрехи, избеляла памучна риза и изтърган дочен панталон, а през рамото си беше преметнал кожената чанта на вестител. Беше бос, ръкавите и крачолите му бяха навити, разкривайки защитите, които беше изрисувал върху кожата си. Пясъчнорусата му коса беше обръсната до голо и лицето, което си спомняше Джардир, едва се разпознаваше под татуировките.

Дори без Короната си, Джардир можеше да почувства могъществото на тези символи, но пар'чинът беше платил скъпо за тази сила. Той приличаше по-скоро на някой от свещените свитъци, отколкото на човек.

– Какво си направил със себе си, стари приятелю?

Не беше имал намерението да го произнесе на глас, но нещо го беше подтикнало да го направи.

– И след всичко, което направи, имаш дързостта да ме наричаш така? – рече пар'чинът.

– Не го направих сам. Ти ми го причини.

– Аз? – попита Джардир. – Сам взех мастилото и обезобразих така тялото ти?

Пар'чинът поклати глава.

– Ти ме остави да умра в пустинята сам, без никакво оръжие или подкрепа, и знаеше, че никога няма да позволя на алагаите да ме вземат. Единственото, което ми бе оставил за защита, бе тялото ми.

Тези думи отговориха на всичките въпроси на Джардир за това, как пар'чинът бе успял да оцелее. Мисленият му взор видя как приятелят му, оставен сам в пустинята, изгорял от слънцето и окървавен, пребива до смърт алагаите с голи ръце.

Беше великолепно.

Евджахът забраняваше татуирането на плътта, но забраняваше и много други неща, които Джардир беше позволил в името на Шарак Ка. Той искаше да порицае пар'чина, но истината в думите на мъжа накара гърлото му да се свие.

Джардир потрепери, когато полъх на съмнение докосна центъра му. Нищо не се случваше без позволенията на Еверам. Иневера беше, че пар'чинът бе оцелял и отново го беше срещнал. Заровете казваха, че всеки от тях би могъл да е Избавителят. Джардир беше посветил живота си, за да заслужи тази титла. Той се гордееше с постиженията си, но не можеше да отрече, че неговият аджин'пал, смелият чужденец, може да се е издигнал в очите на Еверам.

– Ти участва в ритуали, които не разбираш, пар'чине – каза красиянецът. – Домин Шарум се води до смърт и победата беше твоя. Защо не я прие и не зае мястото си начело на Първата война?

Пар'чинът въздъхна.

– Няма победа в смъртта ти, Ахман.

– Тогава признаваш, че аз съм Избавителят? – попита Джардир. – В такъв случай ми върни Копието и Короната, опри чело в пода и да приключваме. Всичко ще бъде простено и отново ще се изправим срещу Ний рамо до рамо.

Пар'чинът изсумтя. Остави кожената чанта на масата и бръкна вътре. Короната на Каджи сияеше дори в сгъстяващата се тъмнина, деветте ѝ диаманта проблясваха. Джардир не можеше да отрече копнежа, който тя събуждаше у него. Ако имаше здрави крака, за да се изправи, той щеше да се хвърли към нея и да я сграбчи.

– Короната е тук. – Пар'чинът я завъртя около показалеца си като някаква детска играчка. – Но Копието не е твое. Поне докато сам не реша да ти го дам. Скрито е на място, където никога не би го открил, дори краката ти да не бяха гипсирани.

– Свещените предмети са създадени един за друг – каза Джардир.

Пар'чинът отново въздъхна.

– Нищо священо няма тук, Ахман. И преди съм ти казвал, че Раят е лъжа. Ти заплаши да ме убиеш заради думите ми, но това не ги прави по-лъжливи.

Джардир отвори уста, за да отговори, гневни думи напираха на устните му, но пар'чинът го възпря, като сграбчи здраво Короната и я вдигна над главата си. Защитите по кожата му запулсираха с мека светлина, а онези по Короната засияха.

– Това – каза пар'чинът, като имаше предвид Короната – представлява тънко парче, изрязано от черепа на мисловен демон, и девет рога, облечени в защитна сплав от сребро и злато и активирани от диамантите. Това е шедьовър на защитното изкуство, но нищо повече. – Той се усмихна. – Почти същото като обичата ти.

Джардир вдигна ръка към ухото си, където някога се бе намирала сватбената му обича.

– Да не би да възнамеряваш да откраднеш и първата ми съпруга заедно с трона ми? Пар'чинът се разсмя – най-искреният звук, който Джардир бе чувал от години. Не можеше да отрече, че този звук му беше липсвал.

– Не съм сигурен кое от двете ще е по-голямото бреме – каза той. – Не ги искам. Имам си съпруга, а за моя народ това е повече от достатъчно.

Джардир усети как устните му неволно се разтягат в усмивка.

– Добрата дживах ка е едновременно подкрепа и бреме, пар'чине. Те ни подтикват да бъдем по-добри мъже, а това винаги е било свързано с усилия.

Пар'чинът кимна.

– Правдиви думи.

– Тогава защо ми открадна обичата? – попита настоятелно Джардин.

– Просто я взех на съхранение, докато си под покрива ми – каза пар'чинът. – Не мога да ти позволя да повикаш помощ.

– А? – беше отговорът на Джардир.

Пар'чинът наведе леко главата си настрани и го изгледа изпитателно; Джардир почувства как погледът на сина на Джеф прониква в душата му, както правеше самият той, докато притежаваше Взора на Короната. Как успяваше да го направи пар'чинът, без да я е сложил на главата си?

– Ти не знаеш – каза миг по-късно мъжът и рязко се изсмя. – Даваш ми брачни съвети, когато собствената ти съпруга те шпионира!

Презрението в гласа му разгневи Джардир и той сбърчи вежди въпреки желанието си да запази лицето си спокойно.

– Какво би трябвало да означава това?

Пар'чинът бръкна в джоба си и извади обичайната. Тя представляваше обикновена златна халка, от която висеше изящно защитено топче.

– В нея има парче от демонска кост, а другата му половина е на ухото на съпругата ти. Позволява ѝ да чува всичко, което правиш.

Внезапно всички загадки се изясниха на Джардир. Откъде съпругата му узнаваше всичките му планове и тайни. Голяма част от информацията ѝ идваше от заровете, но *алагай* хора твърде често говореха със загадки. Трябваше да се досети, че хитрата Иневера няма да разчита изцяло на пророчествата си.

– Значи, тя знае, че си ме отвлякъл? – попита Джардир.

Пар'чинът поклати глава.

– Блокирах силите ѝ. Няма да може да те открие, преди да приключим тук.

Джардир скръсти ръце.

– Да приключим с кое? Ти не ме разбираш и аз не те разбирам. Намираме се в същото безизходно положение, както преди пет години в Лабиринта.

Пар'чинът кимна.

– Тогава не можа да намериш сили да ме убиеш и това ме принуди да променя начина, по който възприемах света. Сега ти предлагам същото.

С тези думи той му хвърли Короната. Джардир я улови инстинктивно във въздуха.

– Защо ми я връщаш? Тя няма ли да изцели раните ми? Стане ли това, доста ще ти е трудно да ме задържиш тук.

Пар'чинът сви рамене.

– Не вярвам, че ще си тръгнеш без Копието, но за всеки случай изцедих всичката ѝ сила. – Той махна с ръка към прозорците. – На такава височина не достига кой знае колко магия от Ядрото, а слънцето прочиства тази стая всяка сутрин. Ще получиш Взора на Короната, но докато не бъде презаредена, едва ли ще може да ти даде нещо друго.

– Тогава защо ми я върна? – попита отново Джардир.

– Реших, че може да си поговорим – каза пар'чинът. – И същевременно искам да виждаш аурата ми. Искам да виждаш истинността на думите ми, силата на убежденията ми, отпечатана върху самата ми душа. Може би тогава ще прогледнеш.